

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
ЖИВОТНИТЪ ЗИМУВАТЪ
РУСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Единъ бикъ вървѣлъ по гората. Срещналь овенъ.

— Накжде, овньо?

— Ще искамъ отъ зимата малко топли дни, биче. А ти — накжде?

— По разходка.

— Да вървимъ заедно.

— Да вървимъ.

Тръгнали заедно. Срещнали свиня.

— Накжде, свиньо?

— Ще поискамъ отъ зимата малко топли дни, приятели. А вие накжде сте тръгнали?

— И ние натамъ. И ние за това.

— Тогава да вървимъ заедно.

— Да вървимъ.

Тръгнали тримата по-натамъ. Срещнали гжска. Спрѣли я.

— Накжде, гжско?

— Ще искамъ топли дни отъ зимата.

— Тогава тръгвай следъ насъ! И ние сме тръгнали по сжщата работа.

Тръгнали четиримата. Вървятъ: бикътъ най-напредъ, следъ него — овенътъ, после — свинята, а най-отзадъ — гжската. По едно време срещнали пѣтель.

— Чакай, петльо! Накжде?

— Ще искамъ топли дни отъ зимата, братя. А вие — накжде?

— И ние отиваме по сжщата работа. Тръгни съ насъ!

— Да тръгна. Много обичамъ весела дружина. Самъ не ми се върви.

Тръгнали петимата. По едно време пѣтельтъ запиталь гжската, знае ли, кжде живѣе зимата.

— Не знамъ, — отвърнала гжската. — Свинята знае.

— Накжде вървимъ, свиньо? Знаешъ ли пжтя къмъ зимата?

— Не го знамъ, гжско. Трѣбва да го знае свинята. Нея запитай.

— Свиньо, знаешъ ли, накжде ни водишь?

— Азъ не ви вода, а — овенътъ. Той знае пжтя. Него запитайте.

— Овньо, накжде си ни повѣлъ. Тоя пжть води ли къмъ кжщата на зимата?

— Не знамъ. Не виждате ли, че ви не вода азъ, а — бикътъ? Той знае пжтя.

— Накжде води тоя пжтъ, биче? Къмъ кжщата на зимата ли?

— Кой го знае накжде води! Не виждате ли, че вървимъ на посоки?

Спрѣли се на единъ кръстопжтъ. Нѣма кого да запитатъ, по кой пжтъ се отива къмъ живелището на зимата. Мислили, мислили, найсетне бикътъ рекълъ:

— Слушайте, братя! Да тръгнемъ хе по онзи пжтъ. Все ще ни заведе нѣкжде. А колкото за зимата, и безъ да я търсимъ, тя ще ни намѣри.

Тръгнали по пжтя и той ги отвелъ въ една гора. Спрѣли се тамъ. А додето вървѣли, много време се минало. Почнали да си приказватъ:

— Струва ми се, че застудява, — рекълъ бикътъ.

— Азъ не усѣщамъ нищо, — казалъ овенътъ, — но вълната ми се развѣва. Трѣбва да е излѣзълъ вѣтъръ.

— Студено ми е на зурлата, — продумала свинята. — Май че зимата приближава.

— Приближава, приближава, — рекла гжската. — И азъ усѣщамъ.

— Кукуруигуууру! — обадилъ се пѣтелътъ. — Нека приближава. Нали сме тръгнали да я диримъ?

Зарадвали се всички, че зимата иде. Но по едно време бикътъ казалъ:

— Здраво се застуди, братя. А зимата я още нѣма да ѝ поискаме топли дни. Кжде да вървимъ да се топлимъ?

— Кажи ти, кжде! — викнали животнитѣ изъ единъ гласъ.

— Хайде да си направимъ кжща. Инакъ ще измръзнемъ. Азъ ще насѣка греди, а вие ще ги наредите и сковете. Ще си имаме кжща — който ни види, да ни завиди. Отъ студъ нѣма да се боимъ.

Но другитѣ животни били ленивички. Никакъ имъ се не работѣло.

Овенътъ рекълъ:

— Моятъ кожухъ ме топли. Вижте, колко му е гжста вълната. И безъ кжща ще прекарамъ студенитѣ дни.

Свинята казала:

— Мене не ме е страхъ отъ студове, каквито и да сж. Ще се заровя въ земята и ще презимувамъ.

Гжската се обадила:

— И на мене е лесно. Ще кацна на нѣкое дърво, ще си постеля едното крило, а съ другото ще се покрия. Нѣма да усѣтя ни студъ, ни мразъ.

Пѣтельтъ викналь:

— И азъ не ща кжца. И азъ имамъ крила. Комуто трѣбва кжца, да си направи.

Разбралъ бикътъ, че ще трѣбва самъ да се залови за работа.

— Правете както щете, — рекълъ. — Азъ ще си градя кжца. И безъ помощници ще мина.

Насѣкълъ отъ гората дървета, набилъ ги въ земята, други наковалъ едно надъ друго до тѣхъ и се издигнала кжца. Заживѣлъ въ нея.

Дошла зимата. Но каква зима? Страшна и ужасна. Па и не била сама: и братъ ѝ билъ съ нея — мразътъ. На животнитѣ и на умъ не дошло да поискатъ отъ нея топли дни: тѣй ги стегнали студоветѣ, че всичко забравили.

Овенътъ отишелъ при бика и почукалъ на вратата на кжцата му.

— Пусни ме, братко, да се огрѣя!

— Не, овньо, нѣма кжде. Само за мене има мѣсто. Ти си ималъ топълъ кожухъ, та и отвѣнъ ще презимувашъ. Не те пускамъ. Найсетне, поискай отъ зимата да ти отпусне малко топли дни.

— Зимата не ще да слуша. Искахъ, но не дава. Отвори ми. Ако ми не отворишъ, ще се засиля, та ще откъртя отъ стената нѣкоя греда. Тогава и тебе ще стане студено.

Подаль си бикътъ главата презъ вратата. Студено! Много студено! Ако не пусна овена, наистина ще откърти греда и въ кжцата ще почне да духа. А откърти ли още нѣколко греди — отъ студъ нѣма да може да се стои.

Пусналъ овена. Въ кжцата нѣмало мѣсто за двамина, — ала като се посбрали — дори по-топло имъ станало.

Ето че и на свинята достудѣло. Потропала на вратата.

— Пусни ме, брате биче, да се погрѣя. Замръзнахъ. Люти студове започнаха.

— Що се боишъ отъ студоветѣ? Зарови се въ земята и презимувай. Или помоли зимата да ти даде топли дни.

— Стига си приказвалъ! Отваряй по-скоро. Ако ми не отворишъ, ще подрия съ зурлата си всички подпорки и ще ти съборя кжщата. Заклевамъ ти се, че ще я съборя.

Що да се прави? Видѣлъ бикътъ, че свинята се не шегува: наистина, ще му събори кжщата. Пусналъ я. За трима нѣмало мѣсто, но трѣбвало да се смѣстятъ. Посбрали се и въ кжщата станало още по-топло.

По едно време дошла гжската. И тя помолила да ѝ отворятъ.

— Нѣма мѣсто, — рекълъ бикътъ. — Мнозина сме и все сме едри. Напълнили сме кжщата. Па и защо ти е да влизашъ? Нали си имашъ две крила? Едното ще си постелешъ, а съ другото ще се завиешъ. Ще ти бжде по-топло, отколкото ни е намъ.

— Стига сж тия приказки! Отваряй по-скоро, че съмъ замръзнала. Ако ме не пуснешъ, ще изскубя всичкия мѣхъ отъ стенитѣ и вѣтрътъ ще почне да духа въ кжщата ти. Ще измръзнете до единъ.

Пуснали и гжската. Дошелъ пѣтельтъ. Той пѣкъ заплашилъ бика, че ще се качи на покрива и ще смѣкне на земята всичката прѣстъ. Що да се прави? Трѣбвало да пуснатъ и него.

Кжщата на бика станала толкова тѣсна, че нѣмало кой накжде да се обърне. Но затова пѣкъ на животнитѣ било топло. Топло имъ било и весело.

Като се стоплилъ добре, пѣтельтъ почналъ да си пѣе пѣсни. Пѣе си и за нищо не го е грижа. Но ето, че го чула Кума Лиса. А тя отдавна не била си хапвала пѣтлешко месце. Приискало ѝ се да хване пѣтля и да го отнесе у дома си, но какъ да влѣзе въ кжщата?

По цѣли ноци обикаляла тя, за да разбере по миризмата и по гласоветѣ на животнитѣ, колко сж и какви сж. Видѣла, че сама не ще може да стори нищо. Потърсила помощникъ. И намѣрила — дори не е единъ, а двама. Кой? Мечката и вълка.

Отишла при тѣхъ и имъ казала:

— Дайте ми нѣщо за ядене, приятели.

— Нищо нѣмаме.

— Ами искате ли — азъ да намѣря ядене и за трима ни?

— То се знае, че искаме, но кжде ще го намѣришъ кумичке?

— Азъ съмъ го намѣрила вече и дори съмъ го заключила. Чака ни да отидемъ и да го изядемъ. За тебе, бабо Мецо, — цѣлъ бикъ. За тебе,

кумчо Вълчо, — тлъстъ овенъ. А за мене — едно малко пѣтленце. Азъ съмъ доволна и отъ малко. Стига вамъ да е добре.

— Много ти благодаримъ, — рекли вълкътъ и мечката. — Никога нѣма да забравимъ добринитѣ, що ни правишъ. Хайде ни отведи да се нахранимъ.

Кума Лиса ги повела. Стигнали до кжщата. Спрѣли се. Слушатъ: отвѣтре се разнасятъ звукове на всѣкакви животни.

— Колко животни си затворила, кумо Лисо? — попиталъ вълкътъ.

— Три затворихъ, но тѣ може да сж пуснали още.

— Не сж три, повече сж.

— Повече сж, много повече сж, — рекла и мечката. — Хайде, кумо Лисо, води ни!

— Не, тѣй не бива. Гоститѣ влизатъ най-напредъ, а стопанката — подире имъ. Азъ ще ви отворя, а вие ще влѣзете.

Мечката рекла на вълка:

— Ти, кумчо Вълчо, влѣзъ пръвъ, а азъ подиръ тебе. Ако влѣза първа азъ, ще се изплашатъ.

— Не, не, — казалъ вълкътъ. — Ти, бабо Мецо, ще влѣзешъ първа. Ти си по-силна и по-едра. Такъвъ почтенъ гостъ трѣбва да влѣзе пръвъ.

— Добре, — рекла мечката.

Лисицата потропала. Отворила се вратата и мечката влѣзла. Но тъкмо влѣзла, и бикътъ я притисналъ съ рогата си о стената, като си навелъ главата, па изревалъ:

— Овнъоооо, дрѣъъъжъ! Овнъоооо, мушкай! Овнъоооо, кжсай!

Овенътъ се разтичалъ, че — като мушналъ мечката въ ребрата, съборилъ я на земята. Свинята се притекла, разгрухала се и почнала да скубе козината на мечката. Гжската литнала, кацнала на главата на баба Меца и почнала да ѝ кълве очитѣ. А пѣтелътъ — както билъ кацналъ на една греда — развикалъ се изъ цѣло гърло:

— Дайте я на менееее! Дайте я на менеее!

Вълкътъ и лисицата чули тия викове и търтили на бѣгъ. Баба Меца едвамъ успѣла да се отърве и да избѣга. Настигнала вълка и му казала:

— Кумчо Вълчо, такова ядене, каквото ни бѣше приготвила кума Лиса, нито съмъ яла другъ пѣтъ, нито бихъ искала да го ямъ още

веднџжъ. Такџвъ страхъ не съмъ брала никога. Тџкмо влџзохъ въ кжщата, кой знае отде се взе една проклета жена съ вила въ ржка: като ме забодe въ стената, почудихъ се, какъ да се откжсна. Че като надойдоха сума други хора — и домашни и гости: брой нџмаха! Единъ ме мушка, другъ ме хапе, трети ме бодe съ шило въ очитџ. Страхъ да те съвземе! „Тукъ ще ми e смъртъта“, — си казахъ. А единъ месаръ съ червена чалма, като се изправиль на гредата, па се навель и току замахва къмъ мене остъръ ножъ и крещи: „Дайте я на менеееее! На мене я дайтееееее!“ Да ме бџха дали на него, кумчо Вълчо, на кжсове щџше да ме насџче.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.